

PROLOGUE

R.I.P. to the girl you used to see
Her days are over, baby she's over
I decided to give you all of me
Baby come closer, baby come closer*
ลากล่อนนะ ผู้หญิงที่นายเคยพบเจอ
คือวันของเธอจบแล้วละ ที่รัก เธอจบแล้ว
ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะให้ทั้งหมดของฉันกับนายเลย
เข้ามาใกล้ๆ สิที่รัก เข้ามาใกล้ๆ สิ

หากจะพูดถึงคู่รักที่เพอร์เฟกต์ที่สุดในคณะแบบที่คนอื่นๆ เขายกย่องกัน
คู่ของ 'ไอ้ต' อดีตเดือนคณะบริหารฯ กับ 'แกม' อดีตดาวคณะบริหารฯ คงเป็น
อะไรที่เหมะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก หลังจากตอนปีหนึ่งได้ประกวด
ดาวเดือนด้วยกัน ทั้งสองก็ค่อยๆ สานสัมพันธ์กันมาตลอดจนตกลงเป็นแฟนกัน

---

* เพลง R.I.P. ศิลปิน Rita Ora

ตอนจบปีสองพอดี

เฮอะ กิ่งทองไบหยกเหวอ ฉันว่าตอนนี้คำว่ามีเนากับไบหยกคงจะเหมาะกับไอ้ตและฉันมากกว่า

ใช่ ผู้หญิงที่ผู้หญิงหลายคนอิจฉาที่ได้เป็นแฟนกับไอ้ตก็คือฉันคนนี่นี่เอง ชื่อของฉันคือ 'Gam' อ่านว่า 'แกม' ย่อมาจาก Gamma ฉันไม่ได้เข้าชื่อแกมแม่อีกแล้วว่าทำไมตั้งชื่อฉันแบบนี้ ถ้ามีใครก็ได้คำตอบว่าเหตุผลมันซับซ้อน แกมยังย่อนถามมาว่า 'ไม่คิดบ้างเหวอ ว่ามันดูร้อนแรงดีออก' ฉันเลยหมดคำจะพูดอะไร

OAT : สรุปจะไปไม่ไป

OAT : เล่นตัวจั่ง

OAT : ฉันเป็นแฟนเธออะ

เรื่องของเรื่องคือไอ้ตแฟนของฉัน นอกจากความหล่อแล้ว ก็ยังไม่เห็นจะมีความดีอะไรอื่นๆ คือจริงๆ ก็มีนั่นแหละ เราคบกันมันก็ต้องมีอะไรดีๆ ของเขาบ้างที่ทำให้ฉันสะดุดใจจนยอมคบด้วยจริงไหม ฉันแค่รู้สึกว่าการที่มันแย่ง แกมฉันยังเพิ่งทะเลาะกับเขามาอย่างสุดๆ ร้อนๆ เขายังจะกล้าส่งข้อความชวนฉันไปที่ห้อง พอฉันตอบว่าขอคิดดูก่อน ก็ยังจะส่งข้อความมาแรงๆ ต่อจนฉันอยากจะไปซะเดี๋ยวนี้

ไปตบหน้าเขาให้หันยังไงล่ะ!

GAM : สรุปคือไม่ไป

GAM : ไร้ค่าจ

GAM : ไม่ต้องส่งข้อความมาเข้าชื่ออีกนะ ถ้าว่างมากนักรักก็เอาเวลาไปกดหัวใจให้ผู้หญิงเพคคัพ C อยู่ใน Facebook แบบที่นายชอบทำแล้วกันนะ

ฉันเกลียดเวลาที่ไอ้ตตากถางฉัน เกลียดมากพอที่จะเลื่อนขึ้นไปดูแชตเก่าๆ ตอนที่เราคบกันใหม่ๆ เขาพูดจาดีมาก น่ารักสุดๆ

OAT : เลิกเรียนยัง
OAT : หิวข้าวแล้วว
OAT : ไปหาอะไรกินกันน่น เเดียวเลี้ยงเอง
GAM : มีเรียนชดเชยอีกชั่วโมงนึงเลยอะ ถ้าไอ้ตี๋หิวไปกินก่อนไหม
OAT : ไอ้ตี๋รอได้ นานแค่ไหนก็รอได้
OAT : อียากกินข้าวพร้อมกัน

ฉันกดออกจากแชตเพราะมันเจ็บปวดที่เห็นอดีต ไม่สนใจด้วยว่ามีข้อความใหม่มากมายที่ไอ้ตี๋พยายามส่งมาเคลียร์ในประเด็นที่เขาทำ ที่ฉันพูดไปไม่ใช่อะไรที่เง่า ผู้หญิงที่ไหนก็ต้องไม่พอใจที่เห็นแฟนไปกดหัวใจให้ผู้หญิงคนอื่นทุกรูป โดยเฉพาะผู้หญิงหน้าอกใหญ่ๆ โอเคว่ามันอาจจะไร้สาระแต่โดนบ่อยๆ มันก็เหลืออด ฉันไม่ได้ไม่รู้ว่าไอ้ตี๋เจ้าชู้มากขนาดไหน เทียบกับพฤติกรรมช่วงที่เราคุยๆ กันก่อนฉันจะตกลงคบเขาแล้ว มันดูเหมือนเขาเปลี่ยนไป ตอนนั้นเขาพร้อมจะทุ่มเทเพื่อฉัน ฉันเลยอุทิศส่าหยอมให้โอกาสเขาฉันจำได้ดีว่าไอ้ตี๋ทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาจริงจังมากขนาดไหน

สิบสองสัปดาห์ก่อน

รถยุโรปคันที่ไอ้ตี๋ซื้อมาขับฉันไปไหนมาไหนประจำจอดสนิทอยู่ตรงที่จอดรถ ห่างจากตัวโบสถ์เก่าๆ ที่ดูจะร้างผู้คน รอบๆ ตัวโบสถ์มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นรกครึ้ม กวาดสายตาดูก็รู้ว่าไม่ค่อยมีใครได้มาที่นี่

มันเป็นโบสถ์ที่ไม่ได้รับการดูแลแล้ว ทว่าก็ขลังอย่างน่าประหลาด
'ทำไมพาฉันมาที่นี่ น่ากลัวออก' ฉันลုပ်แขนตัวเองเพราะรู้สึกหนาว ไอ้ตี๋เห็นแบบนี้เลยถอดเสื้อแจ็คเก็ตเขามาคลุมให้ฉัน

'พ่อฉันขอแม่แต่งงานที่นี่'
'...' ฉันอึ้งไปที่ได้ยินอย่างนั้น มองหน้าเขาอย่างไม่เชื่อหู ฉันรู้แหละว่าสมัยที่พ่อแม่ไอ้ตี๋ยังคบกัน ที่นี่คงสวยงาม ไม่เก่าหรือทรุดโทรมแบบนี้

ฉันแค่ตกใจกับคำว่าขอแต่งงาน
'อย่าเพิ่งทำหน้าแบบนี้ แค่ว่าพ่อเคยเล่าตำนานอะไรให้ฟัง ฉันอยาก

ลองทำ'

'ตำนานอะไร'

'ตามมาสิ'

ไอ้ตจับข้อมือฉัน เขาพาฉันเดินลัดเลาะผ่านต้นไม้ต่างๆ ที่รกๆ นั้นไป
ร่างสูงกว่าที่เดินอยู่ข้างหน้าบิดกิ้งไม้ตามทางที่อาจทำให้ฉันบาดเจ็บได้ออกไป
คอยระวังไม่ให้มันเกี่ยวผิวของฉันจนเป็นรอย หรือไม่ให้ฉันสะดุดล้มลง
จนเรามาขึ้นอยู่หน้าวิหารของโบสถ์

'สวยไหม' ไอ้ตถาม ฉันพยักหน้า

'สวย แต่หลอน แล้วนายพามา...อ้อ'

เสียงของฉันหายไปเพราะเขาประคองหน้าฉันขึ้นมาและจูบฉันริมฝีปาก
ร้อนแนบชิดอย่างอ่อนโยน บดคลั่งเนิบนาบให้ลมหายใจได้สัมผัส เรียนรู้กัน
และกัน หัวใจฉันเต้นแรงจนเหมือนมีผีเสื้อเป็นร้อยๆ ตัวบินอยู่ในอก

ไอ้ตถอนริมฝีปากของเขาออกไป

'ถ้าคุณคู่ไหนมาจูบกันที่หน้าวิหารนี้ จะรักกันตลอดไป'

'นายอยากรักฉันตลอดไปหรือ' ฉันถาม รู้สึกว่าสิ่งที่เขาทำมันซึ่ง มัน
โรแมนติกมาก

'ใช่ ฉันอยากรักเธอตลอดไป อยากอยู่กับเธอตลอดไป ฉันหมายความว่า
อย่างจริงจัง'

น้ำตาฉันไหลออกมาเองตอนที่มองหน้าเขา ไอ้ตทาบมือบนใบหน้า
ของฉัน

'อย่าร้องไห้สิ ไม่ใช่การขอแต่งงานซะหน่อย'

'ฉันรู้' ฉันกลืนสะอื้น ไอ้ตเช็ดน้ำตาให้ฉัน

'แต่วันนี้ฉันจะขอแน่' เขาจูบหน้าผากฉัน 'ฉันรักเธอนะ แกม'

จวบจนกระทั่งวันนี้ ฉันรู้สึกได้ว่าผู้ชายที่เคยพาฉันไปโบสถ์เก่าพร้อมให้
คำสัญญาคนนั้นได้หายสาบสูญไปแล้ว ไอ้ตกลายเป็นคนที่ทุเรศไม่เปลี่ยนแปลง
ที่สำคัญคือฉันรู้สึกว่าไอ้ตกำลังซ่อนใครบางคนไว้ ฉันเดาเอาจากพฤติกรรมลับๆ
ล่อๆ ของเขา เคียวนี้ไม่ให้ฉันแตะโทรศัพท์ ขนาดจะเข้าห้องน้ำยังเอาเข้าไปด้วย

มีครั้งหนึ่งที่เขาสัม ฉันทเลียบมาจะกอดดูว่ามีความลับอะไรกันหนา ก็พบว่า เขาเปลี่ยนรหัสเข้าเครื่อง

ฉันทเลียบมันไว้ที่เดิม เราคบกันมาเป็นปีๆ ตอนนี้อะไรก็ผ่านมาแล้ว ถ้าจบปีสี่ ก็เรียกได้ว่าแทบจะครบรอบสองปี มีอะไรเกิดขึ้นบ้างระหว่างที่เราคบกันนะ เหมอ ฉันทขอพูดแบบซื่อสัตย์เลยนะ ว่าฉันทจับได้ว่าเขานอกใจฉันทแบบจริงจัง (ไปเดทกับผู้หญิงพวกนั้นและโกหกพวกเธอว่าไม่มีแฟน) มาแล้วสองครั้ง แอบคุยกับผู้หญิงคนอื่นเจ็ดครั้ง ไม่รวมการมองผู้หญิงสวยๆ ทั้งๆ ที่อยู่กันกับฉันททุกครั้งก่อนจะเกิดเรื่อง เขาจะมีพฤติกรรมประหลาดๆ แบบนี้

ฉันทว่าไอ้ตกำลังนอกใจฉันทอีกแน่ๆ ฉันทก็อยากจะทำกับเขาไปให้มัน จบๆ นะ ฉันทแค่ตัดใจไม่ได้เพราะภายนอกดูเรามั่นคุดี ฉันทกับเขาเหมาะสมกัน ถึงเขาจะทำให้ฉันทอึดอัด ซอบอะไรไม่ค่อยเหมือนกัน แต่พ่อแม่เราทั้งคู่ก็ชอบเรา สังคมเราก็อยู่ในสังคมเดียวกัน เขาเป็นผู้ชายที่มีอนาคตไกล ฉันทอายุยี่สิบเอ็ด ไม่แปลกใจที่ใหม่ที่จะเริ่มมองหาผู้ชายที่มีอนาคตนะ นอกจากนี้ก็ยังมีความผูกพันกันอีก ฉันทคบกับเขาไม่ใช่แค่เพราะความรักหรือคำสัญญาที่ทำให้เรายังอยู่ด้วยกัน แต่เราต่างก็ผูกพัน เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกันและกัน

ฉันทและเขาต่างรู้ว่าเมื่อไม่มีอีกคน ช่องว่างในชีวิตนั้นที่เคยเป็นที่ของเขา จะหายไป

อีกอย่างไอ้ตาก็เบลอกังด้วย เวลาฉันทตั้งใจเลิกกับเขา (บอกเลิกเขา) เขาแทบไม่เคยพูดกับใครเลย ปล່อยให้ทุกคนรวมทั้งพ่อแม่ยังเข้าใจว่าเราคบกันอยู่ จนในที่สุดสถานการณ์ระหว่างเราก็กลับมาเป็นปกติไปเอง โคตรเหลือเชื่อเลย

"แกม สีหน้าแกดูไม่ค่อยดีเลย ทะเลาะกับไอ้ต้อีกแล้วหรอ" "นานะ" ยิ้มแย้มๆ ให้ฉันทตอนที่ถามมาแบบนี้ เธอคงจะเดาได้อยู่แล้ว ไม่ใช่ครั้งแรก

"ฉันทเบื่อ แกกว่าฉันทเลิกๆ กับมันไปเลยดีไหมอะ" ฉันทปรึกษานานะ โดยที่หัวข้อนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันทยกขึ้นมาพูด

"ฉันทไม่ยอมออกความเห็น แกก็รู้ว่าคราวก่อนฉันทบอกให้แกลองเปิดใจให้คนอื่นดู ใครไม่รู้ไปฟ้องไอ้ต๊อ แฟนแกแทบจะมาทำร้ายฉันทโดยไม่แคร์ว่าฉันทเป็นผู้หญิงด้วยซ้ำ เขาอารมณ์ร้ายจะตาย เห็นดีแต่กับแกอยู่คนเดียว"

"คราวนี้ฉันรู้สึกได้อีกแล้วนะ ว่าโธ่ต้องกำลังแอบไปติดผู้หญิงที่เห็นสักคนอยู่ลับหลังฉัน ถ้าฉันหาหลักฐานได้ รับรองเลยว่าฉันต้องเลิกกับเขาแน่ๆ"

ฉันพูดกับนานะเสียงเด็ดขาด เราเก็บของและเดินออกจากคลาสเรียนพร้อมกัน นานะทำสีหน้าประมาณว่า 'ขอผ่านเรื่องนี้' ใสฉัน เธอมีความเชื่อที่ว่า ถ้าให้คำปรึกษากับคูรักรที่กำลังจะเลิกกัน แล้วพวกเขาดันกลับไปดีกัน นั่นแหละคาถาเสกเพื่อนให้กลายเป็นหมา เธอเลยไม่ค่อยอยากพูด

ปัก!

ตอนฉันเดินออกจากห้องเรียน ฉันชนกับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินเข้ามาในห้อง ฉันคิดเอาเองว่าเขาคงเรียนห้องนี้ต่อจากเรา ไม่งั้นคงจะไม่ทำท่าเหมือนรีบเข้ามา แรงปะทะทำให้หนังสือที่ฉันหอบอยู่ร่วงลงไปที่พื้น ฉันชักทำหלבก่อนที่มันจะกระแทกเท้าฉัน

ช่วยไม่ได้เลยที่ฉันจะเกิดรู้สึกหงุดหงิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉันเงยหน้ามองเขา แต่ฉันยังไม่ทันได้เห็นหน้าผู้ชายคนนั้น เขาก็มลงเก็บหนังสือเรียนของฉันที่เขาเป็นสาเหตุทำให้มันตกและส่งมันคืนให้ จากนั้นก็พูดขอโทษด้วยท่าที่สุภาพ

"ขอโทษครับ ความผิดผมเองที่รีบไปหน่อย เธอไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหมครับ"

"..."

ฉันอ้าปากค้าง

ผู้ชายคนนี้หล่อมาก เกินจากคำว่าเพอร์เฟกต์ไปไกล แค่เห็นกระดูกโอบปลาร้าที่โผล่พ้นเสื้อเชิ้ตของเขา ฉันก็รู้แล้วว่าเธอฮอตขนาดไหน เส้นผมมันไม่ได้จัดทรงแต่ๆ แต่ทำไม่มันดูดีขนาดนี้ ดวงตาคู่นั้นด้วย เป็นนัยน์ตาสองชั้นสีน้ำตาลคมกริบ รอยยิ้มของเขาทำให้ห้องสว่างจ้าไปรอบหนึ่ง หัวใจฉันเต้นรัวขึ้นมาจนฉันตะโกนถามมันว่าอย่าเร่งให้มากอยู่ในใจ

ฉันเป็นผู้หญิงที่มีแฟนแล้ว ฉันไม่ควรตื่นเต้นกับรอยยิ้มสวยๆ ของเขาไม่ว่ามันจะชวนให้หลงขนาดไหน

"เธอ เป็นอะไรหรือเปล่า" เขาถามอีกครั้ง

"กูว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรหรอก นอกจากกำลังตกใจในความหล่อของมึงอยู่"

เพื่อนของผู้ชายคนนั้นแซว ฉันหน้าร้อนวูบเหมือนถูกไฟเผา รีบรับหนังสือจากมือเขาและลนลานออกจากห้องไปเหมือนกลัวเขาจะรู้ว่าที่เพื่อนเขาพูดเป็นเรื่องจริง

ขนาดแค่เดินสวนกัน กลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างกายของเขายังทำให้ฉันแทบละลาย ไม่อาจปฏิเสธได้เลย ผู้ชายที่หล่อแบบทะเล้นๆ น่ารักอย่างนั้นคือสเปกฉันมาตลอด ฉันน่าจะรู้ว่าฉันคบไอ้ตเพราะคิดว่าในโลกนี้ไม่มีผู้ชายแบบเมื่อกี้

"ยัยแกม!" นานะตามฉันมาเหมือนเพิ่งได้สติ เธอคว้าแขนฉันไว้พลางทำท่าเหมือนอยากกรีดร้อง

"อะไร" ฉันตกอกตกใจ เนื่องจากยังคิดเรื่องผู้ชายเซ็กซี่ที่ยืมโคตรสวยคนนั้นไม่หยุด

"ผู้ชายคนเมื่อกี้คือเจ๊เงิง เขาเท่มากเลยแถมรู้ใหม่ เข้ามหาวิทยาลัยนี้ได้เพราะโควตานักกีฬา แถมเขายังเป็นทีมชาติด้วย อะไรจะดีขนาดนี้ ขนาดหุ่นนั้นอยู่ในเสื่อนักศึกษา ฉันยังรู้เลยว่ากล้ามเนื้อของมันต้องดีมากแน่ๆ"

"ใช่ กลิ่นเขาก็ด้วย" ฉันเพื่อตามเพื่อนเลยเผลอพุดไปหน่อย นานะทำตาโต

"อะ แกว่าอะไรนะ"

"ไม่! เบลา! ฉันไม่ได้พูดอะไรเลย ฉันไม่เคยรู้จักเขา เขาดังหรือ" ฉันพยายามทำสีหน้าให้สงบ แต่นานะก็ดูไม่เชื่อฉัน ฉันกัดริมฝีปากตัวเองไว้ไม่น่าปากไวเลย โอ๊ยยย ดูลึ สายตายัยนั้นล้อเลียนฉันโคตรๆ

"เขาดังมาก! แกมัวแต่ไปขลุกอยู่กับไอ้ตจนไม่มีเวลาเงยหน้ามองผู้ชายคนอื่นใจละถึงไม่รู้! นักกีฬาที่หล่อ บ้านรวย แถมเป็นลูกครึ่งได้วันแบบนั้นใครจะไม่พูดถึง รู้ไหมว่ามีโมเดลลิ่งมาติดต่อเจ๊เงิงให้ไปเป็นนายแบบก็คนแล้วเขาปฏิเสธเพราะอยากพุ่มเทให้กับวงการกีฬา เขามุ่งมั่นที่จะพาทีมชนะมากและเขาก็ทำได้ดีด้วย"

"เฮ้อ..." ฉันถอนหายใจ

"ถอนหายใจทำไมตั้งยาวเหยียด" นานะถามฉัน แค่นี้ถึงโบหน้า 'เจ๊เงิง' ฉันก็มวนท้องไปหมด แก้มสองข้างก็ร้อนขึ้นอีกแล้ว มันคงจะทุเรศมากพอๆ กับ

การที่ไอ้ตไปกดหัวใจให้ผู้หญิงหน้าอกใหญ่ ถ้าฉันปลื้มเจย์เพราะจินตนาการว่า
ภายใต้เสื้อเชิ้ตกล้ามเนื้อเขาจะแน่นแค่ไหน

"ไม่มีอะไรหรอก"

ฉันควรจะมีเจย์ไปจากสมอง เราเดินชนกันครั้งเดียว เจย์คงลืมหน้าฉัน
ไปแล้วด้วยซ้ำ

"ไหนๆ วันนี้แกก็จะไม่ไปหาไอ้ตที่หอ ทำไมเราไม่ไปนั่งเล่นกันที่ห้องฉันล่ะ
ฉันซื้อนิยายเล่มใหม่มาด้วยนะ ความรักผิดบาปที่สุดจะแซบ แกต้องอยากอ่านแน่"
นานะเป็นสาวน้อยที่ซบอบอยู่ในโลกแห่งนิยาย ฉันเองก็ซบอบเหมือนกันถ้าไม่ใช่
ช่วงเวลาใกล้สอบ มันผ่อนคลายดี จึงไม่แปลกที่ฉันจะตกลง

@หอพัก C

นิยายรักผิดบาปของยัยนานะทำให้ฉันเบื่อหน่ายได้ในเวลาแค่ห้านาทีที่ว่าๆ
ฉันไม่ได้เกลียดการอ่าน เคยติดนิยายไม่หลับไม่นอนมาแล้ว นักเขียนคนนี้
ต้องเก่งขนาดไหนถึงทำลายสถิตินิยายที่ฉันเคยเบื่อที่สุดไปได้และค้นตัวเอง
ขึ้นมาเป็นนามปากกาอันดับหนึ่งที่ฉันจะไม่แตะต้องผลงานของเธออีก

ฉันว่านางเอกดูแรดเจ็บไปหน่อย ฉันไม่ค่อยชอบนะ

"ฉันจะไปร้านสะดวกซื้อหน่อยได้ไหม" ฉันถามนานะ นอนบนเตียงยัยนี้
นานๆ บางทีฉันก็รู้สึกเหมือนจะกลายเป็นงู ฉันขี้เกียจขนาดนั้นเลย

"เอาสิ ฉันจะว่าอะไรไหมถ้าฉันจะฝากซื้อข้าวเซียวสักขวด"

"ฉันไม่ว่าหรอกถ้าเธอฝากเงินมาด้วย" ฉันก้าวลงจากเตียงของยัยนานะ
เธอบีนปากใส่ฉัน

"หยิบแบงก์ยี่สิบบ้างจากกระเป๋าตังค์ฉันได้เลย แคแบงก์ยี่สิบนะ ห้าม
หยิบแบงก์อื่น แล้วก็ห้ามจิกเงินฉันด้วย แคบาทเดียวฉันก็รู้ ถ้ามันหายไป"
นานะย้ำเสียงเข้ม กับเรื่องเงินให้ตายเธอก็ไม่ยอม

"ยะ ฉันรู้แล้ว อะไรจะขนาดนั้น"

ฉันหยิบแคแบงก์ยี่สิบออกจากกระเป๋าเงินของนานะ จากนั้นก็หยิบ
กระเป๋าเงินพร้อมโทรศัพท์ของตัวเอง ตอนนี้นั่นฉันไม่ได้ใส่ชุดนักศึกษา ฉันยิ้ม
ชุดนานะใส่ สวมเสื้อยืดหลวมๆ หนอยกับกางเกงยีนขาสั้น ผมที่ยาวจนถึง

"หยิบก่อนเลยค่ะ" เสียงใสบอก ดูเธอคงเกรงใจ ไม่ก็อายที่ไม่รู้ผมยืนรออยู่นานขนาดไหนแล้ว ผมยิ้มให้เธอนิดหน่อยแล้วหยิบน้ำเปล่าขวดใหญ่มาหนึ่งขวด

"อยากดื่มชาเขียวหรือครับ" ผมถาม

"เอ่อ ค่ะ"

"ผมว่าเลือกแบบไม่มีน้ำตาลจะดีที่สุดนะ มันดีต่อสุขภาพ"

เธอยกหน้า แวตตาที่มองผมดูเลื่อนลอยแปลกๆ ผมหัวเราะนิดๆ ผงกศีรษะซึ่งบอกไปแล้วเดินออกมา ความคิดบางอย่างแล่นอยู่ในหัวผมตลอด เป็นความคิดเกี่ยวกับเธอทั้งนั้น

เธอไม่รู้หรือว่าผมไม่ได้เพียงเห็นเธอแค่ครั้งสองครั้ง เธอจำผมไม่ได้ เหตุผลก็ง่ายๆ ผมคงไม่เคยอยู่ในสายตาเธอ

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)